

ameriške so smernice, povdarja Wilson, toda po njegovem preverjenju je v njih rešitev tudi za Evropo. Temeljno načelo slove: enakost pravic za vse narode, najsi bodo veliki ali majhni; svoboda in samodoločba vseh narodov; vsak narod naj živi tako, kakor sam spozna za pravo in dobro. To je staro izročilo ameriške politike, bolje rečeno politike Zedinjenih držav Severne Amerike. Znano je pod imenom: Monroeov nauk. Monroe je bil od leta 1817 do 1825 predsednik Zedinjenih držav ter je proti takrat zvezanim Rusiji, Prusiji in Avstriji, ki so se hotele vmešavati v ameriške zadeve, zaklical: Amerika Amerikancem! Ameriško ljudstvo si bo samo določilo svojo usodo. To načelo o svobodi in samodoločbi narodov, ki ga Wilson imenuje Monroeovo, pa se tudi lahko označuje za Wilsonovo, smatra Wilson kot odrošilno za Evropo.

Osrednji vlasti — Avstrija in Nemčija — se ne marata pripraviti o tem, ali je to načelo na splošno veljavno ali ne, temveč oni ga dejansko izvršujeta. Dokaz za to je proglašanje samostojne Poljske, kateri bo sledila samostojna Albanija.

Albanija Albancem, to je glavna misel, ki prešinja oklic, ki ga je te dni izdal c. kr. avstrijski poveljnik v Albaniji, in sicer o priliki obletnice, ko so avstro-ogrski čete stopile na albansko ozemlje. Avstrija se je, tako povdarja avstrijski poveljnik, vedno trudila, da brani edinstvo albanskega ljudstva in celotnost albanskega ozemlja. Temu nasprotuje stari lokavi sovražnik, ki je kmalu po izbruhu svetovne vojske vpadel v Albanijo. Pa le majhna manjšina, to bodi povedano v čast Albanije, se je našla, ki se je na izdajalski način pridružila vsiljivcem. Velika večina je ostala zvesta Avstriji, ki se je vedno potegovala za obrambo Albanije. Avstrija je prišla v deželo kot rešiteljica. Avstrijske čete, katerim so se pridružili mnogi izmed najboljših in najpogumnejših Albancev, ne stremijo za drugim, nego za tem, da porazijo sovražnike ter da popolnoma osvobodijo albansko deželo.

Avstrija namerava, braneč podedovano vero, govornico in narodno posebnost albanskega ljudstva, dati deželi urejeno upravo. Ta uprava naj albansko ljudstvo, ki je vsled dolgotrajnih zmed v omiki in v gospodarskem razvoju zaostalo, pripravi in vzgoji za to, da more kmalu izvrševati pravico samouprave, ki mu pristaja. Ko bodo dani vsi pogoji za deželno avtonomijo, bo Avstrija nemudoma vpostavila albansko samoupravo ter tudi potem samostojni deželi ne bo odtegovala svojega varstva.

O miru.

Vprašanje o miru, enkrat izproženo, teče naprej. Teče sicer zelo počasi in komaj vidno, teče pa vendar. Njegov tok zavirajo naši sovražniki, ki skoro enoglasno zatrjujejo, da tako dolgo, dokler ne dosežejo zmage nad Nemčijo in z njo zvezanimi državami, sploh ne stopijo v mirovna pogajanja.

Wilson, severoameriški predsednik, se v javnosti mnogo trudi za mir! A mož je po rojstvu in mišljenju Anglež in vsi njegovi mirovni predlogi so več ali manj tako prikrojeni, kakor je po godu Angliji in njenim zaveznicam. Wilson n. pr. govori o potrebi popolne svobode in enakopravnosti vseh narodov. Njegov prijatelj četverosporazum pa hoče, da bi prišli n. pr. južnoavstrijski kraji, kjer prebivamo Slovenci in Hrvati, pod Italijo. Kako skrbi Italija za Slovence, spričuje zgodovina tlačenih beneških Slovencev.

Na Wilsonovo poslanico severoameriškem senatu, o kateri smo zadnjič poročali, se je oglašila ce-

la vrsta glasov iz raznih držav. Značilno je, kako odgovarja angleški minister Bonar Law na Wilsonovo sporočilo. Na nekem shodu v Bristolu je rekel ta minister med drugim: Wilsonov cilj je sedaj, doseči mir in ga za bodočnost zavarovati. Toda če presojamo vprašanja, ali se ne more doseči mir po potih, ki jih predlaga Wilson, nikakor ne moremo pozabiti prošlosti. Neposredno po izbruhu vojne so Nemci pometli v stran vsako sled meje, ki preprečuje vojne grozote, razrgali so pogodbe, katere so v miru sami podpisali, polagali so v odprtem morju mine, izvršili na morju in na kopnem vsakršne zločine proti haški mednarodni pogodbi. Vojevali so se proti ženam in otrokom in podanike nepristranskih držav so ravnotako brezobzirno pobijali, kakor svoje sovražnike. V tem trenutku se nahajajo na tem, da odvedejo prebivalstvo osvojenih ozemelj v suženjstvo in kar je še hujše, oni silijo podložnike svojih sovražnikov (Poljake) k temu, da zagrabijo za orožje proti lastni deželi. Nastopiti moramo druga pota, ako hočemo v bodočnosti zasigurati svetu mir. Nemško ponudbo, da naj se pričnemo pogajati, smo odbili, ne iz veselja osvajanja ali iz pohlepa po sijajni zmagi, nismo je odbili iz sovražne zavisti ali maščevalnosti, ampak, ker bi bil mir, ki bi se sedaj sklenil, mir, ki bi temeljil na nemški zmagi in tako bi bil mir, ki bi pustil nezlomljen vojni stroj in mi bi ostali na polpeti za uspehom njihove obkrožitve. Mir bi pustil stroj v rokah istih, ki so se že cele rodove pripravljali na vojno, ki bodo pričeli z istimi pripravami in izbrali njim pripravni trenutek, da poženo svet v nov vrtinec ki ga sedaj doživljamo. Naš cilj je isti, za katerim teži Wilson. Zato se borimo in žrtvujemo naši sinovi in bratje svoje življenje. Srca našega naroda hrepene za mirom. Za mirom težimo, ki nas privede nazaj dobro ohranjene, kar pomeni, da tisti, ki se ne vrnejo, niso zastoj žrtvovali svojega življenja.

Tako angleški minister. Angleški, francoski in italijanski listi pišejo pohvalno o zadnji Wilsonovi poslanici o miru. Nemški listi pa so sprejeli ta nov Wilsonov korak precej hladno ter očitajo vladi Zedinjenih držav, da z besedo dela za mir, v dejanju pa podpira vojsko, ker Severna Amerika četverosporazumu še vedno prodaja orožje in strelivo. Spričo tega povdarjajo nemški listi, da je treba vojsko nadaljevati do končne zmage. Sovražnikom, ki hočejo Nemčiji odtrgati Alzacijo, Lotaringijo in one dele Pruske, kjer prebivajo Poljaki, boj na življenje in smrt!

Nemški vojni minister Stein je z ozirom na Wilsonove mirovne korake izjavil: Le zmagovalec bo mogel narekovati odločilen mir. Mi (Nemci) se moramo bojevati naprej in moramo dobečevati vojno, ne da bi trenili z očesom, do zmagovitega konca. Ta duh vlada tudi v vsej armadi. Ako menijo naši sovražniki, da je Nemčija s svojimi rezervami že sedaj pri kraju ali da se bliža kraju in ako stavijo na to svoje nade, bodo silno razočarani. Mi delujemo v najožjem stiku z avstro-ogrskim, turškim in bolgarskim vojnimi ministrstvom. Pri tem pa ne podcenjujemo sovražnika, temveč skušamo izslediti, kje je najbolj močan ter ga tam poraziti.

Oglasil se je tudi srbski ministrski predsednik Pašić, ki je glede na dosežanje mirovne korake rekel sotrudniku francoskega lista „Petit Parisien“ naslednje: „Trenutno ne loči zaveznikov in Srbov nobeno vprašanje. Kadar bo prišel čas, da se bo razpravljalo o vseh tekočih vprašanjih, bomo po mojem prepričanju našli rešitev, ki bo ugodna bodočnosti skupnosti zaveznikov. Želimo, da bi bodoči mir dolgo trajal. Da se bo mogel doseči, morajo zavezniki (t. j. četverosporazum), če zahtevajo, naj se reši narodno načelo, s v o j e ž e l i j e o m e j i t i, ker bi prena-

Albanija Albancem.

Predsednik Wilson je v svoji poslanici ameriškem senatu obrazložil nazere, po katerih bi Evropa prišla do trajnega miru. Ameriška so ta načela in

niso spali, ampak pisali, risali in brskali po kartah. Prijazno so me sprejeli, poslušali mojo zgodbo in me po vojaški navadi pogostili s tečnimi ostanki večerje. Jedel sem hlastno kot volk, saj moj želodec že dva dni ni ničesar prekuhal razen vode. Povpraševal sem se po svojih tovariših, a vsi so nevedno odkimali z glavo.

Spal sem do jutra na dveh stolih. Pri odhodu so me povabili, naj jezdim z njimi, bom že kje iztaknil svoj polk Stražmojster mi pripelje konja s pripombo:

„Gospod, s tem krampom pač ne boste prišli daleč. Le poglejte, še odeje nima pod sedlom; dobil vam bo žuljave obtiske in obtičal na cesti.“

Dobri mož me je še poučil, da je v selu Gaje divizijski tren. Tjekaj moram na vsak način, da dohim konju potrebno koco. Na karti sem si še pogledal to Gaje, bilo je sapremensko daleč. Hočeš nočeš moraš! Krenil sem sam na konju proti že omenjeni vasi. Dobro je zadel stražmojster, ko je nazval zaničljivo mojo žival „krampa.“

Konj je bil res dobesedno ničvreden kramp z vsemi mogočimi hibami in slabimi lastnostmi. Mrha je vedno neumno-radovedno bulila naokrog, ni ga bilo moči pognati v trab. Preklesil sem ga iz jeze po naših in rebrih, a pri krepko padajočih batinah je pobrcaval in obstal nepremično na mestu. Staljivec je bil, mrha suboljjava!

Dolgo me je pustil, da sem se mazal z jezo in potrpežljivostjo, predno je samovoljno krevsnil malo naprej. Radi upravičenih kletvic na tem potu se bom še do dobra vial; Bog mi grebe odpusti, kaj pa ti sem hotel drugega. Stopal sem po prašni poti le ko-

rakoma, kot bi prevažal šmir. Srečaval sem le posamezne jezdece, ki so drveli mimo v trabu. Moje klusje je povohnilo za vsakim konjem, zapaketnilo nekaj sto korakov v dir za njim, a nato zopet postalo in tako preklicano neumno bulilo ter potrepalo z očmi. Presodil sem ga, da je v mirnih časih vozil v paru, zato mu sedaj ne diši samotno sedlo.

Posebno na cestnih ovinkih je mrcina redno postajal. Moral sem iz sedla, za uzdo sem ga vlekel in kresal nekaj časa peš poleg njega. Ze proti poldnemu je slo, jaz, samotni klavitez, nisem prehodil še niti polovice poti. Sedaj se je še pa črnotemno pooblačilo. Dež je začel padati v debelih kapljah. Moj plašč je romal z izgubljenim Lojzom bogzna kod, a mene pa je ploha brisala in prala od vseh strani. Pod streho ni bilo stopiti kam, vso plajo sem prebil na cesti v počasnem, živalsko trmastem koraku. Ko se je preletelo, sem se sam sebi usmilil do solz. Saj je vendar vse nabijalo po meni, vse nebesne in zemeljske šibe.

Kje je še bilo Gaje! Mene je neusmiljeno mrcvaril glad; moker sem bil, da je kar curjalo od mene in truden, da sem podremaval na konju.

Na ovinku so se kljuse zopet ustavilo in ni prestopilo koraka več. Tapel sem ga, gladil in vlekel, vse zaman! Obstalo je kot pribito na cesti.

V teh trenutkih sem peneč od jeze obupaval. Zbreal sem mrcino v cestni jarek, jo privezal ob brzozajni drog in se sesedel na mokra tla. Skrtil sem od toge pekočo glavo v dlani in stopil na ono žalostno stopnico človeškega življenja, ko je človeku vsejedno, če tudi pogine v cestnem jarku. Prav nič ni-

sem več razmišljal, ne molil, ne se hudeval, glava je mi kleknila na kolena in zaspal sem.

Spal sem trdo, nemoteno in dolgo. Take v napol spancu sem žul, predno sem se prebudil, da me nekdo prijazno-proseče kliče. Na ustih sem začutil pekoče tekočino in tedaj sem odprl oči.

V naročju me je držal vojaški duhovnik in mi kapljal na izsušena ustna grizeče hudega ruma. Okrog mene je bilo zbranih vse polno zdravnikov in častnikov. Na cesti je stala dolga vrsta upreženih vozov.

Krepko sem potegnil iz ponujene steklenice in zavest se mi je vrnila; spoznal sem, da me je pebral iz cestnega jarka slušajmo mimo vozeči „Feldspital.“

Kljuse me je še čakalo privezано ob drogu, a nisem več zlezal nanj, ampak stopil v ponujeni voz, in povedal usmiljenemu kuratu svojo bridko in žalostno povest. Vozil, večerjal in spal sem pri radodarnih gostiteljih vozeče se bolnišnice.

Drugega jutra sem zvedel, da se zbira moj zelo raztrošeni regiment v Lvovu. V Lvov ni bilo tako daleč več in jaz sem hrepenel po svojem polku kot po domu. Bolnica mi je podarila še odejo za konja in poslovil sem se s toplo zahvalo. Častniki in prostaki so gledali mojega konja, mu privzdigovali noge in menili:

„Kozak je, saj nima podkev na zadnjih nogah.“

Jaz še tega pomanjkljaja na mrhi niti zapazil nisem, ker mi je bilo šeckoježno, kakega rodu in pokolenja je staljivi grdu.

(Dalje prih.)

pete zahteve nasprotovale mislim, ki nos v tej vojni vodijo."

Tako je torej z mirovnim stremljenjem: ena roka se izteza proti miru, druga drži za meč.

Naše žrtve za domovino.

Srce pretresujočo in žalostno vest je sprejela rodbina Nedeljko v Drebetincih, v županiji Sv. Andraža v Slov. gor., da je črnovojnik Fr. Nedeljko, posestnik, star 40 let, vsled prehlajenja in dolgotrajne boleznii dne 29. decembra v rezervni bolnišnici št. 2-15. vojna pošta št. 2. previden s sv. zakramenti, mirno v Gospodu zaspal. Šel je od začetka mobilizacije pod orožje, služil je v Puli, potem na italijanskem bojišču. Med tem je bil le enkrat na kratkem dopustu, da se poslovi od svojih domačih. Bil je odkritosrčnega in mirnega značaja. Kot mož in sosed je bil miroljuben in pošten in vsled tega i povsod spoštovan. Njegovo truplo počiva na vojaškem pokopališču v Bohinjski Bistrici na Kranjskem. Pokojni zapuščena žalujočo ženo in nedoraslega sina v šolski dobi. Na srečno in zopetno svidenje onkraj groba nad zvezdami!

Od Sv. Jurija ob Ščavnici se nam poroča: Bridek udarec je zadel spoštovano hišo Holčevih v Okoslaveih. Sin Tonek je padel na bojišču ob Soči dne 20. decembra. Dopoldne je kot deseti napredoval službo na straži, popoldne pa se je vlegel v svojem kritju k počitku. V spanju ga je zadelo sovražna granata, ki mu je raztrgala vso prsno stran. V strašnih mukah je izdihnil. Škoda in žalost po njem je tem večja, ker je bil znan povsod kot fant-poštenjak, kot strokovno izučen tesar, dober cerkveni pevec in zvest ter vnet član domačih cerkvenih in prosvetnih društev. Postavil je pred leti staršem večidel z delom svojih rok lep, nov hram, ki naj bi bil enkrat v njem gospodaril. A božja previdnost je odločila drugače. Vsemogočni podeli zdaj vrlému mladeniču večni hram božji, potrjim staršem pa vlij tolažbe v žalostna srca.

Mrtvaški zvon v Framu pri Mariboru poje dan za dnevom, sedaj tistim, ki tukaj umrjejo, sedaj vojakom, ki pomirjujejo po bolnišnicah in na bojnem polju. Poročali ste že o Matevžu Vrečko iz Loke, ki je padel v vojski. Dne 20. septembra je umrl v bolnišnici v Draču v Albaniji njegov sosed, vrli katoliškonarodni mož Gregor Pokrivač; a še le ob Novem letu smo zvedeli zanj. V ruskem vjetništvu je umrl dne 26. septembra mladenič, član Marijine družbe, Ludovik Lešnik, Uranjekov iz Frama. Dne 28. decembra je umrl v bolnišnici zopet en Ločan, Miha Knez; pokopan je v Bohinjski Bistrici. Bog naj tolaži žalujoče zapuščene rodbine in nam vrni kmalu zaželjeni mir!

V nedeljo, dne 14. januarja, smo v Konjicah položili k zadnjemu počitku Alojzija Stolekar, posestnika v Polenah. Ko nam je Italija zavratno napovedala vojno, je bil poslan na soško fronto, braniti našo domovino pred izdajalci. Pa nakopal si je hudo bolezen, da se je moral priti domov zdraviti. Bolehal je okoli eno leto, smrt ga je rešila nadaljnega trpljenja. Bil je mirnega značaja in odločnega verskega prepričanja. Zapuščena žalujočo vdovo in dvoje otrok. Kakor izvevo iz zasebnih poročil, je padel na italijanskem bojišču, zadet v glavo, vrl mladenič Fran Vivod, rejenc pri županu Klančniku na Brdu pri Konjicah. Padli junak je bil kaj vzoren mladenič, ud tukajšnjega Bralnega društva, nastopal je tudi s kaj dobrim uspehom pri naših gledaliških predstavah. Grobovi tulijo...

Dne 16. julija je na bojišču padel Franc Čretnik, doma iz Slivnice pri Celju. Služil je pri 7. pešpolku, pri 16. stotnji. Zadeti je bil od sovražne granate. Bili smo z njim že devet mesecev skupaj, od teh šest mesecev na italijanski fronti. Bil je zmiraj vesel. Ljubi Bog ga je v 19. letu poklical k sebi. Njegova tovariša F. Golež, doma od St. Jurija ob juž. žel., in Štefan Horvat od Sv. Urbana pri Ptuj, pošiljata pozdrave v domovino.

Franc Mlinarič iz Negove nam piše z bojišča, da je dne 16. januarja padel za domovino priljubljen četovodja Ignacij Kicmontel od 47. pešpolka. Velike so naše žrtve, a vsi se spominjamo besed velikega vojskovodje, ki je rekel: Čast Bogu, srce cesarju, kri pa domovini.

Razne politične vesti.

O našem državnem zboru se govori, da bo sklican še komaj med Veliko nočjo in Binkošti. Zasedanje bo le kratko, pač pa bo več časa delegacijam na razpolago. Velika škoda je, da se državni zbor ne more prej sklicati, kajti nujno je potrebno, da se o preskrbovanju z živili, o načinu uradovanja in časniški cenzuri že enkrat odkrito pove resnica.

Ta teden prihajajo iz cele države odposlanstva na Dunaj, da se poklonijo cesarski dvojici. Včera, v sredo, so se ji poklonili tudi štajerski deželni odbor in zastopstvo kranjske dežele. V odgovorih na češka odposlanstva se je cesar najprej poslužil češkega jezika in se le za tem nemske-

ga. Odposlanstvu mesta Prage je tudi obljubil, da bo prišel ob priložnosti obiskat Prago.

Cesarjev brat Maks se je vrnil s potovanja, na katerem je obiskal Crnogoro, Albanjo in Bosno. V političnih krogih zagrebških se govori, da bo v cesarjevem imenu kmalu obiskal tudi Zagreb.

Hrvatski sabor je včera, v sredo, začel razpravo o udanostnem pismu, ki ga mislijo poslati novemu kralju. V takih pismih naznanjajo stranke vladarju tudi svoje želje. Vladna stranka bo izrazila željo, da se zedinijo vse hrvatske pokrajine v eno upravno celoto, opozicija pa bo zahtevala, da se privzamejo v to upravno celoto tudi vsi Slovenci. Za državo bi se s tem ustvaril najmočnejši jez proti iridenti iz Srbije in Italije.

Ogrski ministrski predsednik grof Tisza je v svojem odgovoru Wilsonu izjavil, da Madžari zelo spoštujejo narodno načelo. Vladno glasilo „Pester Lloyd“ je ob tej priliki napisalo članek, ki hoče prepričati, da imajo nemadžarske narodnosti na Ogrskem naravnost raj. Čudno pa je, da celo madžarski opozicijski listi „Alkotmány“, „Nepszava“ in drugi odločno zahtevajo od vlade, da naj spremeni svojo politiko proti Slovaku. Glasilo čeških agrarcev „Venkov“ piše: Zadnja statistika je na Ogrskem našla 2.019.641 Slovakov. Od 59 poslancev v slovaškem jezikovnem ozemlju so 3 Slovaki. Srednjih šol v tem ozemlju je 33; učni jezik je madžarski. V ljudske šole na slovaškem ozemlju hodi 246.107 slovaških otrok in med njimi jih hodi samo 18.312 v slovaške šole, v katerih pa je tudi madžarske na teden do 18 ur. Razun tega je 978 šol za 80.363 slovaških otrok, v katerih se učijo zgolj madžarsko in 899 šol s 80.929 otroci, katerim smejo v najnižjih razredih deloma razlagati v slovaškem jeziku. Tako se tedaj slovaško vzgaja samo 8% slovaških otrok, ki se pa tudi uče madžarsko do 18 ur na teden. Pri sodiščih in vseh državnih gosposkah dobi Slovak tolmača, če uradnik ne zna njegovega jezika. Uradni jezik je pa madžarski.

Potres.

V ponedeljek, dne 29. januarja, smo imeli večkratni potres. Prvi potres je bil nekaj minut pred polnočjo, drugi ob pol dvanajstih in po nekaterih krajih so v večernih urah čutili še tretji bolj lahki potres. Zamočnejši je bil prvi potres. Ta je posebno hudo zadel slovenske kraje ob Savi. Od dosedaj došlih poročil so veliko škodo trpele Brežice in Krška vas. Ta nesreča je tem občutljivejša, ker se je dogodila v nenavadno mrzlem in snežnatem času. Upamo, da bodo oblasti šle nesrečnemu prebivalstvu zares velikodušno na roko ter mu ponudile vsako potrebno pomoč. Prizadetim občinam in njih prebivalstvu pa izrekamo v imenu vsega slovenskega ljudstva naše najiskrenejše sočutje!

Potres se je čutil daleč na okoli in sicer tudi v Gradcu, Ljubljani, Celoveu, Zagrebu, Polji, Trstu i. t. d.

Brežice: Potres je v ponedeljek, dne 29. januarja, naše mesto hudo prizadel: Poškodovane so skoro vse hiše, tako, da se ne more v njih stanovati. Cerkevni stolp je zelo razpokan; najbolj pa je trpelo poslopje okrajnega glavarstva. Popolnoma razrušena je ena hiša. Prebivalstvo je moralo zapustiti vse hiše in se naseliti v nepoškodovanih hišah v okolici, v vasiških šotorih, ki so jih postavili na prostem in v praznih železniških vozovih na kolodvoru. Južna železnica je dala več sto vozov za stanovanja na razpolago. Tudi vodja okrajnega glavarstva dr. Neuwirth stanuje v železniškem vozu. Pri potresu je bila zasuta ena oseba.

Krška vas pri Krškem: Najhujši potresni sunek je bil v ponedeljek, dne 29. januarja, v Krški vasi pri Krškem ob Savi. V vasi, ki šteje 500 prebivalcev, ni skoro nobene hiše, ki ne bi bila poškodovana. Nekatero hišo so popolnoma podrte, 28 hiš in gospodarskih poslopij je posebno težko poškodovanih, a vse druge hiše pa imajo močne razpoke na zidovju. Prebivalstvo je ne glede na hud mraz preplašeno bežalo iz podrlih in poškodovanih hiš in se je naselilo v drvarnicah, skednjih, hlevih in drugih gospodarskih poslopijih. Potres je zasil dva kmetka sinova, katera pa so še živa, a težko poškodovana, izkopali izpod razvalin. Tudi za vse vaško prebivalstvo so napravili na prostem več vojaških šotorov, poljskih kuhinj in drugih priprav za silo. Ubogo ljudstvo v audem mrazu mnogo trpi.

Maribor: V ponedeljek, dne 29. januarja, je potres dvakrat precej močno zazibal tudi naše mesto. Ob 10. uri dopoldne smo čutili tri močne sunke. Smer potresa je bila od zahoda proti vzhodu. Omare in svetilke so se zagugale, pod nami pa se je slišalo neko vošč bobnenje, kakor da bi peljali težko obložen voz. Nek mož, ki je slučajno stal ob času potresa ob Dravi, nam pripoveduje, da je videl, ko je v sredini reke voda več metrov visoko pljusnila gor v zrak, stari leseni most pa se je močno potresel. Ljudje, ki so šli čez novi most, pravijo, da se je ta most kakih 10 do 12 sekund zibal, kakor da bi težki

vozovi drdrali čezenj. Škode ni potres napravil nobene. Ob pol 12. uri dopoldne se je zemlja zopet nekoliko potresla.

Sv. Peter pri Mariboru: Dne 29. januarja, ob 10. uri predpoldne, se je čutil pol minute trajajoč, močen potresni sunek. Okna so škripala in vrata, omare so se majale in sv. razpelo bi skoraj padlo na tla. Ob pol 12. uri se je sunek ponavljal. Pa je bil krajši in slabši. Smer se ni natanko poznala.

Ptuj: Potres, ki je v ponedeljek, dne 29. januarja precej močno zrahljal Slovenski Štajer in bližnje dežele, smo čutili tudi v našem mestu in v okolici. Nekaj minut pred pol 10. uro dopoldne se je zemlja tako valovito potresla, da je v nekaterih hišah več reči padlo na tla. Ljudje pripovedujejo, da se je vsled potresa ustavilo v sobah več stenskih ur. Najbolj pa so čutili potres na ptujskem gradu, kjer je padla nekaj ometa v sobah na tla.

Rogaška Slatina: Pretekli ponedeljek dopoldne okrog 10. ure, smo čutili valovit potresni sunek v smeri od zahoda proti vzhodu. Ob 12. uri je sledil drugi sunek. Škode ni nobene.

Malerodne pri Rogatcu: Tri sekunde trajajoč hud potres se je čutil v Malerodnah ob 10. uri dopoldne v ponedeljek, dne 29. januarja.

Kozje: Hude potresne sunke smo čutili v ponedeljek ob pol 10. in pol 12. uri dopoldne. Pri nas je bil drugi sunek močnejši kot prvi.

Celje: Prestrašeni so v ponedeljek, dne 29. januarja, okrog 10. ure dopoldne bežali ljudje iz stanovanj. Zemlja se je trikrat dokaj močno stresla. Najprvo smo mislili, da je to učinek artilerijskega ognja na Krasu. A ko smo videli, da so se posamezni viseči in stoječi predmeti v sobah tresli in gungali, smo takoj vedeli, da je potres. Na Graški cesti je padlo pet strešnih opek na cesto.

Na železnici: Sprevodnik južne železnice nam pripoveduje, da je za časa, ko se je čutil potres, bil v vlak na Zidanem mostu. Voz, v katerem se je nahajal, se je močno zazibal. Osebe, ki so stale natprogi, so tudi čutile, kako se je zemlja trikrat potresla.

Italijansko bojišče.

Na italijanskem bojišču je postalo živahnejše. Ze zadnje dni pretekega tedna se je na goriški črti vršil živahni artilerijski ogenj. Vojni poročevalci so naznanjali pričetek italijanskega napadanja. A do tega ni prišlo. Pač pa so, kakor je posneti iz avstrijskega uradnega poročila z dne 30. januarja, naše čete na Goriškem dne 29. januarja uspešno napadle, in pri Kostanjevici in Vrtojbi dosegle lepe uspehe. A se bo iz teh uvodnih bojev razvila velika bitka, bodo pokazali dogodki prihodnjih dni, ako bo seveda vreme ugodnejše. — Na tirolski in koroški fronti je zapadel letos izredno visok sneg. Po nekod ga je baje od 6 do 8 metrov visoko. Pri Gardskem jezeru in v dolini reke Adige obstreljuje sovražna artilerija naše kraje. — Italijani baje dobi'o na pomoč za kraško fronto dva armadna zbora francoskih napadalnih čet.

Uspeh na Krasu.

V ponedeljek, dne 29. januarja, so oddelki pešpolka št. 71, ki je sestavljen iz ogrskih Slovakov (Trencin), vdrl pri Kostanjevici na Krasu v sovražne postojanke. Ko so premagali nekatere italijanske stotnije, so zasuli sovražne jarke in se vrnili z 6 častniki, 140 možmi kot vjetniki in 2 uplenjenima strojnima puškama nazaj. Vzhodno od Vrtojbe pa se je po enakem činu vrnilo več oddelkov črnovoiniškega pešpolka št. 2 iz sovražnih jarkov. Vjeli so 27 Lahov in uplenili 2 strojni puški.

Italijani se bojijo našega napada.

V italijanskih listih se vsak dan piše o name-ravani veliki ofenzivi Avstrije in Nemčije na neki fronti. List „Secolo“ piše: „Ali zadene to morda Italijo? Ako bi se Avstriji in Nemčiji posrečilo v Italiji tako uspešno vojevanje kot v Rumuniji, bi si obe državi svojo fronto silno skrajšali in bi imeli preko Adrije kratko zvezo z Balkanom. List „Secolo“ sodi, da bi se Italija mnogo delj časa upirala sovražnemu napadu nego Rumunija.

Slovensko-stajerski vojaki na jugo-zapadni fronti.

Janko Breznik, enoletni prostovoljec, nam poroča:

Imeli smo pravečo zimsko spanje. Kdo bi li v tem času pričakoval od nas poročila? Bili smo hripavi in nikakor razpoloženi za kaj drugega, kakor za svoj navadni posol. Živeli smo le vsakdanje življenje. Toda iz tega vsakdanjega življenja nas je kar nepričakovano vzdramilo Novo leto in začeli smo nekoliko bolj misliti na svoje drage v domačiji. Naša dejanja in odlikovanja so ostala nepoznana in slavno občinstvo bi gotovo rado izvedelo, kaj počenjamo mi in kako se merimo z našim podim, zahrbnim in izdajalskim polentarjem. Če tudi že tako dolgo bijemo ljut boj in se ustavljamo veliki premoči, nas še ni-